

Strid med deslige Tractaters Indhold, saa have vi dog aabenbart undgaaet ethvert Overgreb, og saa maa paa den anden Side det Videre, det, der ikke er afgjort ved Tractaterne, være vor Sag at stemme over efter bedste Skjøn. Og saaledes ere jo disse to Ting meget godt skilte fra hinanden. Hs. Majestæt udøver sit Prærogativ, og slutter Tractater, om hvilke det nu er indrømmet, og om hvilke ogsaa Enhver, der kan og vil læse dem, kan see, at de ikke forpligte Nogen til at affasse Kongelovens Arvefølge, saavist en anden Maade at tilfredsstille deres Bestemmelser paa er mulig; og vi kunne, da Hs. Majestæts Regjering saa henvender sig til os i den Anledning, ganske bifalde Anvendelsen af det kongl. Prærogativ i Henseende til disse Tractaters Sluttede, vi ere altsaa, hvad den anden Deel, Maaden, hvorpaa de skulle opfyldes, angaaer, berettigede til det Haab, derom at turde stemme ganske frit, netop under den vældige Beskyttelse af Hs. Majestæt vor Konge, der jo ogsaa er en anerkjendt europæisk Magt, og vel, tænker jeg, skal vide at hævde os i denne vor Berettigelse ligeoverfor Enhver, saasandt som Ketten ogsaa er en Magt, og den ingenlunde altid eller i Reglen sidder i Spydstagen. Det er altsaa nu for mig egentlig overskødigt at berøre de Farer, hvormed mange Vink Hayes; og det vilde være det aldeles, dersom ikke en æret Taler idag, jeg troer den 6te Folkethingsmand for Kjøbenhavn, (Kaben) havde — hvis jeg ellers forstod ham ret, — igjen opmanet de Strækkedillede, som hidtil — efter som det nu synes vel nærmest paa Grund af mindre correcte tidligere Udtalelser fra Ministeriets Side, — have spillet en vis Rolle, idet han har talt om de store Farer for vort Fædreland, især i disse betænkkelige Tider, hvis vi ikke gaae ubetinget med Ministeriets Forslag, om hvad Bei, Strømmen gaaer, hvilke Mytstelser, der foresgaae hver Dag og forestaae for den næste og saa fremdeles. Ja, der er jo ingen alvorlig Mand, uden at han jo lægger Mærke dertil. Men skal det nu atter ansøres som Grund til en vis Afstemning, saa maa jeg bede om Tilfaldelse til ogsaa at udtale min Betragtning af disse Farer. Jeg troer, at Farerne i denne Verden, Farer af den Art, som den ærede

Folkethingsmand tydede hen til, de true og træffe især to Skikkelse af det politiske Liv: de true og træffe de store Skikkelse, de store Colosser, der af og til reise sig hist og her paa Jorden, og om hvilke man netop i Betragtning af deres Storhed gjerne mindst venter noget Sligt. Og det skulde i dette Aarhundrede Ingen behøve at sige; thi vi have seet den største af alle deslige Magter falde saare pludselig og uventet, og vi have paa samme Sted nyligen seet det gjentage sig anden Gang. Altsaa paa den ene Side true disse Farer netop især de Største, om hvilke Ingen ahuer, hvorvidt Jordbunden er undergraved under dem, medens de trods i al deres Vælde. Og saa træffe og true de til alle Tider det Smaa og Store, forsaavidt som det er raadent (Hør! Hør!). Jeg troer saaledes ikke, at det har kunnet undgaae nogen alvorlig Mand, der seer paa visse Lande og Egne i Europa, at der 1848 maatte foregaae saa store Forandringer, som der vilde, saa var Alt dog der saa raadent, at det Nye, som grundedes der, neppe kunde ventes at opleve 1849, end sige leve længere. Er det derfor et Selvbedrag, hvori det danske Folk hidindtil har været hildet, og hvori jeg erkjender mig medskyldig, naar det har forekommet og endnu forekommer os, at her viste Tilstanden sig i 1848 ikke saaledes raadent, naar det forekommer os at være noget saa Lovligt og saa Sundt, som det nogenlunde kan mødes under de menneskelige Forhold, det, som foregik og vedtoges her i vort Fædreland ved Indførelsen af de store Forandringer fra 1848 af, frivilligt, roligt og under hele Europas Bifald. — ja, er det et Selvbedrag, er det en Skuffelse, naar vi tidligere have hildet os ind, at det virkelig forholder sig saaledes, ja, saa er det Raadne ogsaa her, og saa lad os være bange, saa lad os lytte til den svageste og fineste Lyd, og lad os vogte paa den mindste Antydning af, det mindste Vink om, at nogen Stormagt kan see suurt til os, og lad os saa endda gjøre den Erfaring, at de, der skjælve meget, derfor ikke undgaae deres Skjæbne, for ikke at tale om den Følelse, som allerede Casar havde, at det er bedre at døe eengang end at skjælve evindeligen. Men dersom det derimod ikke er et Selvbedrag, —